

[Grethe Fenger Møller]

sikre ligestillingen. Det er sådan inden for den offentlige sektor, at vi har en lov fra 1921, som siger, at mænd og kvinder har lige adgang til alle stillinger inden for det offentlige, men vi ved jo godt, at fordelingen af mænd og kvinder på de forskellige niveauer ikke er ens. Vi ved, at vi finder kvinderne på de lavere niveauer, og at vi finder meget få kvinder i chefstillinger eller på et højere niveau, der giver indflydelse, og som giver en højere aflønning.

Derfor synes jeg også, der er noget rigtigt i, at man skal prøve at finde ud af, hvordan man kan rette op på disse ting. Spørgsmålet er så, om den fremgangsmåde, SF her har valgt i form af en folketingsbeslutning, er den rigtige. Jeg mener egentlig, at denne arbejdsopgave indgår i det kommissorium, som ligestillingsrådet har i dag, og jeg har, som jeg tidligere har givet udtryk for, stor tillid til det arbejde, der udføres i ligestillingsrådet, og til, at man her er opmærksom på, at det er et af de spørgsmål, man må tage op.

Jeg er bekendt med, at ligestillingsrådet allerede har lavet undersøgelser, der viser, hvordan kønsfordelingen i råd, nævn og kommissioner, der er nedsat inden for det offentlige, er mellem mænd og kvinder, og derfor ser jeg også dette arbejde her som noget, der umiddelbart ligger i forlængelse af dette.

Arbejdsministeren tilkendegav også, at man fra regeringens side var positivt indstillet over for at gøre noget for at skabe større ligestilling inden for den offentlige sektor.

Med hensyn til det andet forslag fra SF, beslutningsforslag nr. B 41, vil jeg gerne sige, at vi lider alle sammen under, at vi har en så stor arbejdsløshed. Vi ved også godt, at kvindearbejdsløsheden er særlig stor, og at der derfor er behov for at gøre noget særligt for at bekæmpe den. Der har tidligere været rejst kritik af de beskæftigelsesforanstaltninger, der har været iværksat, idet man har sagt, at disse udelukkende kom mændene til gode, fordi der ofte var tale om beskæftigelsesforanstaltninger inden for traditionelle mandefag som bygge- og anlægssektoren.

Spørgsmålet er så, om det forslag, SF kommer med, kan løse problemerne, nemlig ved at sige, at man skal sikre, at mindst 40 pct. af midlerne kommer kvinderne til gode. Jeg er bange for, at det ligesom kan komme til at få den modsatte virkning. Vi ved f. eks.,

at ungdomsarbejdsløsheden ikke fordeler sig jævnt over hele landet. Vi ved, at der er områder, hvor der er meget stor ungdomsarbejdsløshed, og vi ved, at der er andre områder, hvor ungdomsarbejdsløsheden udgør et mindre problem. F. eks. udgør ungdomsarbejdsløsheden et meget stort problem i Københavns kommune, medens den i Frederiksberg kommune, der geografisk ligger tæt på København, ikke har samme dimension. Derfor er spørgsmålet, om det vil være rigtigt at lægge sig fast på en bestemt procent, og det mener jeg altså ikke det er. Jeg mener, at kvindearbejdsløsheden heller ikke fordeler sig jævnt, og det vil sige, at hvis man lagde sig fast på en bestemt procent, kunne man i realiteten komme til at skade kvinderne, fordi man kunne tænke sig, at der ville være områder, hvor det ville være af væsentlig betydning, at man ligesom kunne give kvinderne mere end de 40 pct. Jeg synes også, at de oplysninger, som arbejdsministeren fremkom med om kvindernes andel i de muligheder, der er for at bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden, var særdeles relevante. Der er 72 pct. kvinder, der deltager i EIFU-kurserne, og hvis man nu havde sagt, at 40 pct. af dem, der skulle deltage i EIFU-kurserne, skulle være kvinder, havde der altså været 32 pct. kvinder, der ikke kunne have været omfattet af disse kurser. Det siger noget om, at man ikke kan lægge sig fast på en bestemt procent.

Jeg tror, det er vigtigt, at man holder sig for øje, at man må gøre noget særligt for at løse kvindearbejdsløsheden, og derfor ser jeg da også frem til, at vi får de forslag på bordet, som regeringen siger den er i færd med at udarbejde. Jeg tror, at det er den slags konkrete initiativer, der skal til, og ikke det, at man lægger sig fast på en bestemt procent, uanset om man så har de bedste intentioner med at gøre dette. Jeg mener, at problemet skal løses ved, at man kommer med konkrete, praktiske forslag.

Melchior (CD):

Der var meget sympati i luften under behandlingen af det forrige punkt på dagsordenen, som også var et forslag fra fru Lilli Gyldenkilde og partifæller. Der kan også være og har været nogen sympati i denne omgang, men sympati kan der også gå slid på.